

[Socialministeren.]

med hjemmeværende børn. Hvis barnet har brug for hjælpemidler, der kan afhjælpe eller lette invaliditeten, som f. eks. sygevogne, høreapparater, ortopædisk fodtøj, båndoptagere eller afspilningsapparater til blinde osv., yder invalideforsikringsfonden hjælp til anskaffelse og til fornyelse af sådant apparatur.

Herudover ydes der i betydeligt omfang hjælp til familier, der har et handicappet barn. Dette gælder i mange tilfælde, hvor et barn, der opholder sig hos forældrene, nyder godt af særforborgens hjælpeforanstaltninger. Gennem særforborgen ydes der årligt tilskud til et beløb af ca. 12,4 mill. kr. til forældre med handicappede børn hjemme. I de tilfælde, hvor der er behov for at iværksætte erhvervs-mæssige eller uddannelsesmæssige foranstaltninger efter revalideringsloven, kan man også ad den vej yde støtte til hjemmeværende børn. Her tænkes specielt på børn, som skal have uddannelse efter skolepligtens ophør, lærlingeuddannelse eller en videregående uddannelse.

Men der kan også ud over disse tilfælde være behov for økonomisk støtte til forældre med et handicappet barn hjemme; jeg tænker her specielt på alvorligt invaliderende lidelser, der falder uden for de grupper, som særforborgen tager sig af, og i hvilke tilfælde der heller ikke kan ydes kontant hjælp efter revalideringsloven. Jeg har af en udtalelse til pressen forstået, at fru Lis Møller har tænkt på de psykotiske børn. Om disse børn vil jeg gerne sige, at en del af dem tillige har andre lidelser, og så påhviler det særforborgen at tage sig af dem og give dem den hjælp, som særforborgen har mulighed for.

I socialministeriet har vi gennem nogen tid overvejet spørgsmålet om den økonomiske hjælp til disse forældre, bl. a. på baggrund af en drøftelse, vi har haft i det folketingsudvalg, som sidste år behandlede revalideringsloven. Dette udvalg henstillede til mig at overveje nærmere, i hvilket om-

fang de bestående muligheder for at yde støtte til dækning af merudgifterne i disse tilfælde burde udvides og koordineres. Vi har overvejet, om støtten skulle ydes i form af invalidepension til børn eller i form af et fast beløb, men jeg finder noget sådant betænkeligt. Formålet skal jo være at dække de merudgifter, som invaliditeten medfører, altså udgifter ud over de udgifter, forældre i øvrigt har til forsørgelse af deres børn. Disse merudgifter varierer imidlertid meget stærkt efter karakteren af barnets lidelse og efter hjemmets forhold, og hvis der indføres et generelt beløb, kan vi meget vel komme i den situation, at beløbet i en række tilfælde vil vise sig at være lavere end ønskeligt, når udgifterne skal dækkes. Jeg kan også oplyse, at den ydelse, vi giver til hjemmene, varierer meget, meget stærkt: fra dækning af udgifter til ophold i en børnehave op til nogle tusinde kroner i vanskelige tilfælde. Hvis der indføres en generel ydelse, vil det også kunne føre til, at en del forældre nok ville få denne økonomiske ydelse, men ville gå glip af den støtte, som særforborgen kan yde i form af konsulenttjeneste og vejledning — en hjælp, som fru Lis Møller netop fremhævede som noget vigtigt. Det at gå over til et generelt beløb og så i øvrigt være fri for omsvøb og ministerier og institutioner kan meget let føre til, at man forringer barnets situation, og det skulle jo nødigt blive resultatet.

Jeg er derfor kommet til det resultat, at man bør kunne yde hjælp efter forsorgsloven til hel eller delvis dækning af merudgifter i forbindelse med hjemmeværende barns invaliditet, for så vidt man ikke kan yde en sådan hjælp ad anden vej. Derved kan vi få hele feltet dækket, men med de variable ydelser, vi har brug for. Jeg regner med, at det vil være muligt allerede i denne samling at stille forslag om, at der i forbindelse med andre ændringer i forsorgsloven indføres en bestemmelse om en sådan ny støtteform. Jeg vil mene, at vi herefter kan få et erfaringsmateriale,